

matio tantæ auctoritatis innitatur testificationibus, talesque habeat patronos, quos credibile est non futili traditione persuasos; et quod ex vetustis historiis desumptum Beda et Rupertus affirmant, quod illis receptis et antiquis prologis confirmetur, quod a sexcentis annis ad hæc nostra tempora communis habita fuerit, revera cur tam facili negotio commentitia, nuper excogitata atque ridicula credatur, non video. Quod autem Nicephorus testatur (*Hist. l. viii, c. 30*) harum nuptiarum sponsum fuisse Simonem Cananæum, cum ejus opinio infirma habeat fundamenta, nec antiquos sectatores, præter illum, merito a doctis quibusque scriptoribus exploditur. Et eo maxime, quod cum recenseat ejusmodi nuptias, non tamen ab 631 iis esse abstractum affirmat. « Helena, ait ille, Constantini imperatoris mater, in Cana Galilææ (ubi Simonis Cananæi nuptiæ celebratæ sunt) sacram ædem ædificavit. »

A Unde Alexandri III sententia (*cap. Verum. De convers. conjugat.*), qua ex nuptiis vocatus asseritur sponsus, de Joanne, quem a Christo vocatum fuisse scriptores testantur, potius intelligenda videtur. « Verum, ait ille, post consensum legitimum de præsentem, licitum est alteri, altero etiam repugnante, eligere monasterium » 632 (sicut sancti quidam de nuptiis vocati fuerunt), « dummodo carnalis commistio non intervenerit inter eos. » Cardinalis quoque Baronius postquam dixisset (*Annal. ad an. Chr. 51*): « Qua in re potius Nicephoro assentiendum esset affirmanti fuisse ejusmodi nuptias Simonis Cananæi; » statim subjecit: « Cæterum et Nathanael erat e Cana, Galilææ oppido, » ut tradit Hieronymus (*De locis Hebr.*) « posito in Galilææ gentium. »

Sit nomen Domini benedictum.

693-694 OPUSCULUM QUADRAGESIMUM SECUNDUM.

DE FIDE DEO OBSTRACTA NON FALLENDÆ; ADDITA ALIA EJUSDEM ARGUMENTI DISSERTATIONE.

ARGUMENTUM. — Dum Mediolani sanctus doctor ad corrigenda clericorum illius Ecclesiæ vitia ab apostolica sede legatus versaretur, aderat ei præcipuus adjutor Landulphus quidam, vir et generis nobilitate, et litterarum cognitione non vulgaris; quique ad eam rem ex sententia perficiendam non mediocre studium, auctoritatemque afferebat. Is concitata ab iisdem clericis populari seditione, cum uterque ad exitum furentibus plebis animis deposceretur, vovit se ubi primum ex tam atroci tempestate evasisset, rebus humanis valere jussis, ad religionis portum convolaturum. Quod tamen dexteritate et Damiani facundia, sedata populi seditione, voti compos effectus, præstare negligebat. Scribit igitur ad eum, et enumeratis multorum exemplis, qui graves Deo non servatæ fidei pœnas persolverant, hortatur, ut fidem non homini, sed Deo obstrictam fallere reformidet.

LANDULPHO clerico et senatorii generis, et peritiæ litteralis nitore conspicuo, PETRUS peccator monachus salutem.

Præstolatus sum, et certum tenui, ut juxta conductum, sacri ordinis arripere institutum. Sed quia te rex Ægypti luti et lateris servitio non oppressit (*Exod. i, v*): quia a procinctu suæ militiæ satrapis insistentibus non abjecit, sed potius cum Levita illo de latere montis Ephraim blandiens socer Bethlehemita retinuit, filiaque suæ amore devinctum, multis sermonum atque refectionum suavitatibus delinivit (*II Reg. xxix; Judic. xvi*); quod non homini, sed Deo sponderas, humana non persolvisti temeritate.

CAPUT PRIMUM.

Quod nulla excusatione liceat non implere votum.

Obsecro, mi frater, quid prudentia tua valet excusationis obtendere? quid argumentatur, ut ei liceat quod, Christo iudice et angelis testibus, promiserat, non implere? cum Dominus per Moysen dicat: « Si quis virorum voverit Domino, aut se constrinxerit juramento, non faciet irritum verbum; sed omne quod promisit, implebit (*Num. xxx*). » An forte hoc purgat mendacium, idoneumque videtur in defensione perflugium, quod Mediolanensis civitas tunc in seditionem versa, repentinum utique nostrum minabatur interitum? Et quod necessitas intulit, si voluntatis desit arbitrium, non manebit? Sed canonica decernit auctoritas, ut si vidua pietatis violentiam pertimescens, sacrum velamen quasi non per-

B severantiam [perseveratura] suscipiat, ab eo quod semel iniit proposito non recedat.

Absit ergo ut virum timor absolvat, qui feminas etiam in iudicio non excusat; præsertim cum menduntiantem, ne hujusmodi te voto pro timore mortis constringeres, nisi etiam consequenter per vivi operis efficaciam promissa impleres; tu te divinæ sententiæ devotasti, si datæ sponsionis aliquando mysterium violares. Dicam quod super non dissimili re nuper apud nos accidisse cognoscitur.

CAPUT II.

Arduinus damnatus, quod monasticum habitum, ut voverat, non suscepisset.

Vir quidam, Arduinus nomine, famosæ prudentiæ, genere clarus, divitiis opulentus, certa mihi devotione sponderat, quod si ante non posset, saltem expleto decennio, ad monasterium B. Vincentii, quod videlicet in Urbinati constitutum est territorio, monasticum suscepturus habitum declinaret. Tandem termino conductæ pactionis exacto, cum ego huic assiduus exactor insisterem; ille inde cedendo, blandiendo, verbis quidem bonum omne promitteret, ipsius autem conversionis effectum quibusdam tergiversationibus protelaret; rector quoque jam dicti monasterii illius favebat votis, dissuadebatque converti, cujus nimirum 695 pernecessariis sustentabatur auxiliis. Interea linguore corporis irruente decubuit, peccata confessus, iudicio sacerdotis absolvitur, pauperibus et ecclesiis multa largitur, in tantum, ut cunctis quasi bene compositis, assistentes

sibi cognatos et affines sub hac obtestatione constringeret; « Obsecro, inquit, per charitatem, quæ Deus est, nemo me reddi huic mortali vitæ deponat; ne quod absit, imparatum postmodum mors improvisa reperiat (II Joan. iv). » Aliquanto autem post ejus obitum tempore, prædicto abbati vir ille per visum nocturnæ quietis apparuit. Videbatur autem quod in spatiosa quadam campi planitie imperator, si recte teneo, vel quælibet excelsa potestas, cum totius regni primoribus et copioso moraretur exercitu. Cumque ille stupefactus huc illucque oculos deduceret, ecce Arduinus a quibusdam tanquam custodibus celeriter ducebatur. Heus, inquit, siste gradum, fige pedem, quiesce paulisper, mihi non loqueris, Arduine?

Age, frater, quid tibi est? lætaris an pateris? adest B pœna vel gloria? Cui tristis et flebilis: Cur, ait, me de gloria consulis, qui jugibus pœnis afficior, et ne ad momentum quidem respirare permittor? Ad quem abbas: Quid tibi, inquit, B. Vincentius, num tibi nunc in necessitate non succurrit, cui ad collaborandum suæ domus administratoribus tam sedulo decertasti? Cui mox ille subjunxit: Sanctus, ait, Vincentius diu me suum fecit sperare colloquium; sed quia dudum fatigatus, hoc obtinere non merui, spem hanc, omnino jam frustratus, amisi. Ubi solerter attendendum quam recta sit linea divinæ justitiæ, imo quam artifex apud Deum mensura vindictæ. Ille siquidem dum adhuc viveret, convertendum se in monasterio beati martyris et promittebat, et differebat; nunc autem ad ejusdem martyris venire C colloquium, et quasi ex promissione sperabat, et tamen nullatenus impetrabat. Dignumque fuit, ut abbas potissimum hanc cerneret visionem, qui ne converteretur, illi obstiterat.

Alius etiam æque notus mihi, atque civis in Ravennati urbe pollebat, et legis peritia strenuus, et grammaticorum regulis competenter instructus. Hic mecum fidedictor instituit, ut si ego, simul et ipse relinqueret sæculum. Quid plura? Tandem ego ad conversionem veniens, ut sponsio redderetur exegi, sed obtinere non potui. Ille quippe me gaudendo præmisit, suaque vestigia subsistens, artificiose represit. Non diebus vero multis postmodum, dum hunc adversus levirum suum furentis animi livor accenderet, gladio repente percussa manus ejus obriguit; sicque stupefacta mansit ac rigida deinceps, ut bajulo suo magis esset oneri quam virtuti. Jam itaque inutilis factus, mundum, dum abuteretur, abjecit; et non jam maniceps, sed cum Benjamin totus dexter (Gen. xxxv), in sancta usque ad obitum conversatione permansit.

CAPUT III.

Episcopus percussus in gutture, quod pauperulæ porcum abstulisset, religioni se dedit.

Interea Joannes quoque Commiacensis episcopus ad memoriam redit, qui dum conversionem 696 suam per longa temporum intervalla differret, aliquando contigit ut in fundo suo, quem in saltus possi-

debat territorio, moraretur. Illic itaque constitutus, pauperulæ cuidam viduæ porcum; quem velut spem sui victus alebat, præcepit auferri, suisque ferculis profuturum, non segnius præparari. Emittit preces illa, fletus fundit ac gemitus, sibi que diligentia suæ reddi postulat detrimentum. Sed suo ventri magis quam illi pius episcopus dum propriis providet mensis, mandatum parvipendit auctoris, qui per prophetam dicit: « Subvenite oppresso, judicate pupillo, defendite viduam (Isai. i). » Sed qui absens credebatur instituendo præceptum, præsentem esse se docuit inferendo iudicium. Nam episcopus, dum lacrymas viduæ, suæ facit delicias gulæ, mox percussus in gutture, vulnus incurrit, quod nullis medicorum studiis, donec vixit, evasit.

Hoc itaque præpeditus incommodo, cum jam juxta Scripturam, sola vexatio intellectum daret auditui (Psal. xxviii), tandem sanis consiliis acquievit, et episcopales infulas monachica professione mutavit, atque in Pomposiano cœnobio, quod in B. Mariæ semper virginis est honore constructum, longis post temporibus vixit. Usque tamen ad obitum tanta læsi gutturis laboravit molestia, ut nisi cum magna difficultate trajicere alimenta non posset; adeo ut ad geminam semper mensam succedentium sibi fratrum in refectione discumberet, vixque tantum cibi caperet, unde recreare stomachum potuisset.

Sed dum hujus episcopi reminiscimus, sub hac occasione quid etiam Clusino episcopo contigerit, scribere provocamur. In ipsa plane quarta feria, quæ initium Quadragesimæ dicitur, fecit convivium sumptuosis dapibus instrui, et balneum præparari, accitisque militibus, et obsequentium turbis lautum diem deduxit, et velut advenienti nuptiæ, Quadragesimæ cum nuptiali convivio gratulabundus occurrit. Ubi hoc tantum diesonabat a regula, quia cum adhuc fivescerent in capitibus cineres, æstuabant ingurgitati mero et distenti dapibus ventres. Sed, o vigilans super nos divina clementia! incolumis tunc, atque vegeti vultum episcopi paralysis repente corripuit, ejusque faciem inhonestam visu atque ora distorsit; per plures etiam annos, quibus postmodum supervixit, hoc in se divinæ animadversionis insigne portavit.

CAPUT IV.

Adamus Sempronienensis episcopus inopinato moritur, quod religionis ingressum distulisset.

Num et Adam Semproniensem episcopum præteribo, qui se monachum fieri sæpe promiserat; sed semper excusationes quibusdam quasi rationibus coloratas obtendere satagebat. Aliquando mitius febriciens, me vocavit ad se; cui nimirum, ut monachus fieret, cum ego violenter insisterem, velle se perhibebat; et tamen ut per quasdam verborum ejus rimas erumpere videbatur, rem differre tentabat. Postremo quod apud me magis obtinuit, ait: Ego quidem, pater, quidquid præcipis, incunctanter obtempero; verum tamen nolo te lateat, 697 quia mox ut ego factus fuero monachus, prædis quoque atque

rapinis hæc procul dubio patebit Ecclesia; insuper et possessiones ejus, et prædia scelesti homines radicibus extirpabunt. Hoc ergo audiens, dum delirus Ecclesie tam periclitanti, prohi dolor! animæ non prævidi. Recedens igitur sibi, suisque mandatum dedi, ut si languor aliquatenus ingravesceret, aut mihi per judicem protinus innotescerent, aut illum ad monasterium non longe positum deferrent.

Porro autem postquam ego recessi, frater ejus hæc mihi per nuntium delegavit: Dominus quidem meus, ut speramus, per divinam clementiam convalescet; verumtamen hortor ut revertaris ad eum, hoc scilicet ordine, ut videlicet Dominico die propius accedendo ad cœnobium B. Vincentii, quod ab episcopatu vix quinque lapidibus distat, requiescas. Secunda vero feria maturius surgens, ac matutinas laudes suaviter equitando persolvens, ad nos diluculo nondum plenius diescente pertingas; et post hæc venire te, quæso, non pigeat. Nam si veneris, tui labor itineris compensatione congrua non privabitur. Hoc ultimum ego audiens, illico nauseatus exhorruui, et tanquam mihi spes daretur munerum, pro pecuniæ quæstu ire me funditus abnegavi; conscientia teste non mentior, ipsum quoque non leviter conviciatus sum, velut inhonestæ legationis auctorem. Rursus tamen me in memetipso recolligens, timere cœpi, ne si hic homo ex hac vita transiret, me postmodum conscientia negligentie redarguens cruciaret. Quid verbis immoror? Tandem parvi, cunctaque sicut ille mandaverat per ordinem servans, cum vix dum aurora prorumperet, ecclesie lumen accedendi [f. limen accessi]. Sed ecce cum omnes hinc inde perstreperent, fletus et ejulatus emitterent, vix duobus assistentibus pueris, intra cubiculum cadaver episcopi jacebat exanime. In quo nimirum casu, ac summo studio perpendendum quanta adversus incautos hujus vitæ dilectores callida machinatoris insidiatur astutia. Accurate scilicet et argute illud mihi temporis punctum per oramittentium constituit ut venirem, quod episcopi mors inopinata præcederet, ut et illius me præveniret occasus, et meos frustraretur adventus. Quid ergo prodest quod dum ad conversionis gratiam provocamur, clypeum nobis excusationis semper opponimus, et tanquam Deus interne non videat, necessitatum non urgentium fabricam compilamus? Nam cum parvas quaslibet res nobis injuste sublatas districte dijudicet; credendum est quod hominem sibi met subtrahi, pretiosam scilicet substantiam, æquanimitè ferret?

CAPUT V.

Christi providentia erga eleemosynarum furem.

Dicam quod mihi Guarimpotus senex, vir videlicet honestissimus, apprime litteris eruditus ac medicus, retulit: Quidam, inquit, alienum suum furtive subripuit, et caveæ clandestinus inclusit. Vir tamen illè pietatis operibus intentus consueverat esse, et præcipue humanitatem peregrinis et hospitibus sedulus exhibebat. Interea adest dives Jesus in

A effigie pauperis, et tanquam prolixo jam crine deformis egebat arte tonsoris. Ille protinus reverenter assurgens, inter cætera officiosæ humanitatis impendia cœpit illum forcipibus attondere; sed dum tornat ac satagit, ecce reperit duos in occipitio sub crinibus oculos latitantes. Expavit homo, stupensque contremuit, et quid vellet esse quod cerneret pavidus inquisivit; cui mox ille: Ego, inquit, Jesus vocor, qui undique cuncta contemplor; et isti sunt oculi, quibus etiam suem vidi, quem nuper in cavea conclusisti; moxque disparuit. Ille protinus ad cor rediens, et divinam circa se clementiam recognovit, et quod inique præsumpserat satisfactione purgavit. Sed qui tibi tam unanimi fraternæ gratiæ familiaritate conjungor, obsecro, non te pigeat minimum quid audire quod loquor. In hoc enim copiosior gratia puræ ac non suspectæ charitatis ostenditur, si quidquid venit in mentem, non tam urbane quam simpliciter proferam.

CAPUT VI.

Pambonis Romani furtum furto divinitus punitum.

Certe vir quidam, nomine Pambo, clarus quidem genere, sed tenuis facultate, Romæ constitutus, in uno mecum versabatur hospitio, cum Henricus piæ memoriæ rex, coronam suscepit imperii. In ipsis autem vigiliis Dominicæ Nativitatis, propinquæ jam nocti imminenti tenebris, non parvus porcorum grex per longam nundinarum porticum ducebatur. Tunc præfatus Pambo inter opaca venalium unum e porcis irrepens arripavit, fauces ne grunniret obstrinxit; sicque gratulabundus ad socios, ut in crastinum pararetur, abduxit. Illucescente itaque sacrosancta solemnitate, suo fruitur scelere, et satiat exultat de sui criminis impunitate. Putabat enim fortasse, quod hoc non attenderet Deus; sed subsequente proxima nocte, didicit quia super eum divina retributio vigilavit. Nam dum equum suum male custodiens obdormiret, subito fur habenam, quam ille suis innexerat manibus, astute subduxit, equumque cum freno sumit, et sellam transposuit. Evigilans itaque subtili se sensit multatum iudicio, quia ex eadem manu qua porcum rapuerat, auctore fenore caballum sibi subreptum esse cognovit. Sed quanvis in hoc homine e vestigio sit ultio secuta post culpam, non mirum quod a quibusdam reprobis aliquando pœna differtur, suisque sceleribus diutius perfruuntur. Sicut enim Scriptura testatur, «Ducunt in bonis dies suos, et in puncto ad inferna descendunt (Job XXI).»

CAPUT VII.

Clericus luxuriosus cum pellice incendio perit.

Memini plane, quia cum apud Parmense oppidum liberalium artium studiis docendus insisterem, dum adhuc videlicet in ipso adolescentiæ flore, et nova pubertas indueret faciem, et æstus libidinis accenderet carnem, clericus quidam, Zeuzolinus nomine, pellicem suam juxta meum habebat hospitium, ut aiunt, aspectu lubricam et inhonesto satis decore venustam. Hic itaque nitidulus, et semper ornatus.

atque conspicuus incedebat, ita ut caput ejus nunquam nisi gibellinica pellis obtegeret, indumenta carbasina, atque niventia siligio per artem fullonis inficeret, calcens postremo ad aquilini rostri speciem non falleret. Erat illi præterea vox gracilis, suavis ac tinnula, adeo ut in ecclesia modulans audientium corda mulceret, et astantium in se plebis ora converteret. Affluebat uterque deliciis, rubebant ora flammantia; quotidie cachinnis invicem atque ludibriis, oculorum nutibus et scurrilitatis illecebris festivis applaudebant.

His ergo furiis ac perditis moribus, quia corpore contiguus aderam, mente longinquus esse non poteram. Quid dicam? quia dum hæc cernerem, titillantis luxuriæ molestias pertuli, cum etiam postquam ad eremum veni, ejusdem lenocinii memoria **B** me sæpius colaphizare non destitit; sæpe, fateor, mihi malignus hostis hoc schema proposuit, et illos esse felices ac beatissimos, qui tam jucunde viverent, persuadere tentavit. Sed hujus beatitudinis initium diximus, consequenter etiam quo fine concluderint atexamus. Nam dum per quinque fere annorum lustra in hac luxuriosa voluptate vixissent, ante annum, cum commune ipsius urbis flagraret incendium, in una domo reperti, uterque simul igne consumpti sunt. Sic sic nimirum flamma libidinis ignem meruit combustionis; et quid dulcis vita contulerit, amarus, proh dolor! exitus demonstravit.

Sed ut ad reos redeam, qui conversionem suam et pollicentur, et fallunt, presbyter quidam Maurus **C** nomine, ante annos paucos se mihi devote commisit, meque certum, quia monachus in eremo fieret, reddidit; paulo post mutatum est cor ejus, ac foedus quod pro me cum Deo pepigerat, violavit. Sed ut cæcitas mentis erumperet in superficiem carnis, et caligo quæ latebat liquido pingeretur in fronte, in ejus oculo repente vulnus oboritur, quod eum, donec advixit, inhonesta deformitate foedavit. Postmodum vero dum orationis studio Romam pergeret, annemque tenuis admodum gurgitis transvaderet, cum cæteri omnes vadum illæsi transmearent, solus equus illius subito sine sessore repertus est. Requirentes igitur eum, dum per alveum fluminis huc illucque discurrunt, undis hunc obrutum exanime **D** cadaver inveniunt. Hoc itaque modo dum sancto proposito vagationis suæ quisquilias prætulit, utriusque laboris meritum delusus amisit.

Verum ego dum dulcedine tuæ charitatis illectus, sermonem diutius protraho, non clam me est, quod modum jam compendii epistolæ excedo. Porro autem non ego te peritum rudis admoneo, non de Scripturis exempla propono, sed tanquam rusticus res tantum domesticas retuli; ut quotidianis stomachum dapibus, hebetem vilibus ad edendum siliquis, vel herbis virentibus excitarem. Ad tuæ igitur te remitto mentis armarium, ubi certe plurimæ conduntur paginæ Scripturarum. Illic prudentia **700** tua solerter inquirat, quid melius sit, an ut perso-

luto conversionis tuæ debito, in solis judicantium sedeas; vel non soluto, ante tribunal æquissimi judicis rationem redditurus assistas (*Matth. xix*). Unum scio, quia si a mundi vanitatibus ulla possessione ratione converti, fieres procul dubio os Dei, præco Christi, tuba cœlestis eloquii, destructor diaboli, ædificii fundator æterni; esses postremo lumen Ecclesiæ, ac murus inexpugnabilis militiæ Christianæ.

DISSERTATIO ALTERA,

DE SERVANDA FIDE DEO PRÆSTITA.

ARGUMENTUM. — *Attonem quemdam professione jurisconsultum, qui cum Deo se dicatum reliquum vitæ in monasterio acturum verbis conceptis pollicitus esset, fidem impie præstare recusabat; perjuriumque suum cavillationibus quibusdam (ut hujusmodi solent homines) et captiosis argumentorum laqueis defendere nitentur; a tam nefario facinore detertere conatur et culpæ magnitudine, et pœna ante oculos proposita.*

ATTONI CAUSIDICO PETRUS PECCATOR MONACHUS salutem in Domino.

Constat te, vir illustris, domini Mainardi abbatis manibus sponte commissum, et pro cœlesti desiderio monachicum devovisse propositum: nunc autem mente mutata, sicut dicitur, non modo votum violare disponis, sed et id fieri posse per multas argumentorum versutias cavillaris. Hinc est, quod eundem abbatem hoc conspuisse jurgio stomachatus assereris: Ostende, inquit, mihi authenticæ Scripturæ sententiam, qua me, vel mundo digne calumnieris abstractum, vel monasticæ regulæ jure fatearis obnoxium. Ut igitur legis perito viro in primis de forensi jure respondeam, Romanis legibus cautum est, ut quod semel a dante conceditur, nullo modo revocetur.

CAPUT PRIMUM.

Quod Dei vota ac promissa violare nefas est.

Cum ergo hæc apud homines jubeatur forma servari, quanto magis apud Deum debet inviolabiliter custodiri! Homo itaque non amittit quod semel accepit: Deus autem possessionis suæ jure fraudabitur? Terrenæ militiæ duces, eos sibi qui militiam professi sunt, vindicant; nos in divini procinctus arma juramus, characterem nobis militiæ cœlestis imprimimus, et notam nobis inurere transfugii non timemus? Dedisti Deo non aurum, non equum, non denique alienum, quod extra te, sed temetipsum, et nunc subtrahere niteris? Quam ergo mercem vice tui Domino permutabis? « Quam enim commutationem dabit homo pro anima sua? (*Matth. xvi.*) » Quamquam Moyses in lege præcipiat: « Homo, inquit, qui votum fecerit et sponderit Deo animam suam, subæstimatione **701** dabit pretium (*Levit. xxvii.*) » Ubi solerter attendendum est quod paulo inferius subinfertur: « Omne quod Domino consecratur, sive homo fuerit, sive animal, sive ager, non vendi, nec redimi poterit; quidquid enim semel fuerit consecratum, sanctum sanctorum erit Domino (*Ibid.*). » Audi etiam,

fili mi, quam terribilem in te sententiam vir sapiens manifeste depromat : « Initium, ait, superbiæ hominis, apostatare a Deo, quoniam ab eo qui fecit illum recessit cor ejus; quoniam initium omnis peccati est superbia : qui tenuerit illam, adimplebitur maledictis, et subvertet eum in finem (*Eccli. x*). »

Ergo, frater mi, juxta consilium ejusdem sapientis : « Convertere ad Dominum, et relinque peccata tua, precare ante faciem Dei, et minue offendicula (*Ibid.*). » Ubi præsto subjungit : « Revertere ad Dominum, et avertere ab injustitia tua; et nimis odito execrationem, et cognosce justitias et judicia Dei, et sta in sorte propositionis et orationis altissimi Dei (*Ibid.*). » Illud etiam ejusdem viri te non prætereant. « Non impediaris orare semper, et non verearis usque ad mortem justificari; quoniam merces Domini manet in æternum (*Eccli. xviii*). » Illud etiam non obliviscaris : « Non tardes converti ad Dominum, et ne differas de die in diem; subito enim veniet ira illius, et in tempore vindictæ disperdet te (*Eccl. v*). » Ecclesiastes etiam dicit : « Memento Creatoris tui in diebus juventutis tuæ, antequam veniat tempus afflictionis tuæ, et appropinquent anni de quibus dicas : Non mihi placent (*Eccle. xii*). »

CAPUT II.

Quod qui vota non perficit, Deum videtur irridere.

Obtulisti temetipsum Deo, et factus refuga subtraxisti? Deum puerum, et te facis ovum. Nam dum te sibi prius oblatum conaris, quasi ludendo subducere, videris eum velle velut puerum obgannire. « Nolite errare; Deus non irridetur. Quæ enim seminaverit homo, hæc metet (*Gal. vi*). » Deludis auctorem, offendis mendacio veritatem. Porro cum Deus sit procul dubio Veritas, nullo magis offenditur vitio quam mendacio. Audi itaque quid in Deuteronomio per Moysen Dominus dicat : « Cum votum voveris Domino Deo tuo, non tardabis reddere; quia requirit illud Dominus Deus tuus; et si moratus fueris, reputabitur tibi in peccatum : si nolueris polliceri, absque peccato eris; quod autem semel egressum est de labiis tuis, observabis, et facies sicut promisisti Domino Deo tuo, et propria voluntate, et ore tuo locutus es (*Deut. xxiii*). » Imo perpende insuper, et hæc quam formidolosa sententia sit, quam per Evangelium Dominus intonat, dicens : « Nemo mittens manum suam ad aratrum, et respiciens retro, aptus est regno Dei (*Luc. ix*). » Spondidisti, et sponsionem violare non metuis? Vovisti, et votum solvere negligis? cum Psalmista dicat : « Venite et reddite (*Psal. lxxv*). » Salomon etiam in Proverbiis : « Fili mi, inquit, si sponderis pro amico tuo, defixisti apud extraneum manum tuam; illaqueatus es verbis oris tui, et captus propriis sermonibus tuis (*Prov. vi*). »

702 Si ergo manum suam apud extraneum ille defigit, et reddendæ pro eo rationi sese obnoxium facit, qui pro amico sponderit, quanto magis tu ratiocinium Deo debes, qui non pro alieno vel ex-

A traneo spondidisti, sed temetipsum Deo specialiter obtulisti! Cœpisti quidem divini amoris igne fervere, cum te decrevisti militiæ cœlestis obsequio mancipare : ardere scilicet per spiritum cœpisti, sed per degenerem carnis ignaviam tepuisti. Unde per Apocalypsim Joannis sententia hæc in te divina dirigitur, cum torpens animus tuus a sancto proposito revocatur : « Utinam frigidus esses aut calidus; sed quia tepidus es, et nec frigidus, neque calidus, incipiam te evomere ex ore meo (*Apoc. iii*). » Sane præterquam cibus evomitur, nulli prorsus usui congruus judicatur. Tu vero et in corpus Christi tanquam suave refectionis epulum trajecisti, dum observandis ejus excubiis te per astipulationis et commissionis judicium tradidisti; nunc autem, proh dolor! quasi fastiditus evomeris, dum votum sponsionis refringere ac violare conaris; non attendens quod in libro Numeri per Moysen Dominus ait : « Si quis virorum votum Domino voverit, aut se constrinxerit juramento, non faciet irritum verbum suum; sed omne quod promisit, implebit (*Num. xxii*). » Et quidem in conspectu hominum laicus es per paludamenti ac sæcularis habitus speciem; sed in Dei omnipotentis obtutibus a monacho cecidisti per violatam sacri propositi sponsionem. Coram hominibus stare conspiceris, sed in conspectu Domini cecidisti. Nam quod tibi fuerat ante commissionem licitum, de cætero tibi licere non poterit, dum a melioris propositi deliberatione succumbis.

CAPUT III.

Bona opera fidem frangentium Deo minus placent.

Sed quia mihi forte non credis, meisque sermonibus fidem adhibere contemnis, beatus saltem tibi Gregorius papa sufficiat, qui hoc in tertia expositionis homilia super Ezechielem, per hæc eadem quæ supponimus, verba declarat : « Sunt, ait, nonnulli qui bona quidem quæ noverunt operantur, atque hæc operantes, meliora deliberant; sed retractantes meliora, quæ deliberaverant immutant. Et quidem bona agunt quæ cœperunt; sed a melioribus, quæ deliberaverant, succumbunt. » Hi nimirum ante humana judicia stare videntur in opere, sed ante omnipotentis Dei oculos ceciderunt in deliberatione. Unde fit plerumque, ut et bonum opus eorum minus placeat Deo; quia cum per mentis deliberationem in meliori gradu inconstanter ponitur, hoc ipsum cogitationis inconstantia accusat.

Sed quia perfecti quique magna se discretionis subtilitate conspiciunt, ne ad deteriora unquam vel in opere, vel in cogitatione delabantur; et quantum quotidie proficiunt, incessanter pensant, recte de his dicitur : « Non revertentur, cum incederent; sed unumquodque ante faciem suam gradiebatur (*Ezech. xxiii*). » Tu autem te, mi frater, econtra retrogradum exhibes, dum 703 non cum sanctis animalibus ante faciem tuam graderis, sed ridiculose post tergum redire conaris. Nec illud advertis quod per Isaiam Dominus dicit : « Væ genti peccatrici, populo

gravi iniquitate; semini nequam, filiis sceleratis : A dereliquerunt Dominum, blasphemaverunt sanctum Israël, abalienati sunt retrorsum (*Isai. 1*). » De quibus Jeremias : « Facti sunt retrorsum, et non ante (*Jer. vii*). »

Perpende ergo, quia qui retrorsum abalienatur in semine nequam, et inter sceleratos filios ponuntur : illos scilicet, qui non cum benedictione dignis in hæreditatis jura succedunt, quibus dictum est : « In hoc vocati estis, ut benedictionem hæreditate possideatis (*I Petr. iii*) : » sed cum eis potius, qui sententiam perpetuæ maledictionis incurrunt, quibus utique dicitur : « Maledicti qui declinant a mandatis tuis (*Psal. cxviii*). » Expedire te cœpisti, frater, de laqueis hujus perniciosi ac deceptoris mundi, et festinare ad dulcedinem Dei; nunc disponis a Deo recedere, et mundi te rursus laqueis implicare? Contra quod Petrus ait : « Si enim refugientes coinquinationes mundi in cognitionem Domini nostri et Salvatoris Jesu Christi, his rursus implicati superantur, facta sunt eis posteriora deteriora prioribus (*I Petr. ii*). » Melius enim erat illis non cognoscere viam justitiæ, quam post agnitionem, retrorsum converti ab eo quod illis traditum est sancto mandato. Contigit enim eis illud vere proverbium : « Canis reversus ad suum vomitum, et sus lota in volutabro luti (*Prov. xxvi*). »

Porro sicut per prophetam dicitur : « Quam durum et amarum est dereliquisse te Dominum Deum tuum (*Jer. ii*). » Iterumque de te tuisque similibus : « Me, inquit, dereliquerunt fontem aquæ vivæ, et foderunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas (*Ibid.*). » Quos contra Paulus admonet, dicens : « Videte, fratres, ne forte sit in aliquo vestrum cor malum incredulitatis, discedendi a Deo vivo et vero (*Hebr. iii*). » A Deo plane non receditur gradibus pedum, sed pravorum perpetrationibus operum. Et cum a celsioris propositi sublimitate corrumpitur, tunc a Deo, qui est vertex et cardo honorum omnium, infelix anima separatur. Non sufficit tibi, quia sacri ordinis sponsionem violata fide conaris infringere, nisi et ejusdem perversæ defensionis audaciam velis, et in alios frivolis quibusdam argumentationibus propagare. Dogmatizas enim, ut arbitror, quia licet quispiam manibus se committat abbatis, et sacrum polliceatur subire propositum, non prohibeatur hujusmodi sponsionem violare promissum. Ex quibus profecto assertionibus hæresis oritur, nisi conatus iste tuus quanto citius reprimatur. Neque enim mox ut quis in hæresim labitur, jure protinus hæretici vocabulo denotatur; sed ille duntaxat hæreticus merito dicendus est qui tuetur errorem, qui defendit abominabilis perfidiæ pravitatem. Præterea, nec abs re esse credimus, si vel pauca de sacris canonibus exempla ponamus; quatenus ex diversis auctoritatibus evidenter appareat, quatenus aversioni **704** tuæ reluctantis justitiæ murus ob- sistat; ut oberrantibus inconstantia tuæ vestigiis nul- lum pateat prorsus aufugium; sed quocumque te ver-

teris, auctoritatis te lora cohibeant, pravisque con- tibus concorditer atque ideo valenter obsistant. Et dum per anfractus oberrare contendis, obicibus undique circumpositis, invitus ad recti tramitis li- neam revertaris. Attende igitur quid statuerit Chalcedonense concilium (*Act. xv, can. 7*) : (Qui monachorum, inquit, vitam expetiverunt, statuimus, neque ad militiam, neque ad dignitatem aliquam ve- nire mundanam. Sed hoc tentantes, et non agen- tes pœnitentiam, quominus redeant ad hoc, quod propter Dominum primitus elegerunt, anathematizari.)

CAPUT IV.

Conciliorum decretis religiosæ vitæ propositum relin- quentes damnantur.

B Audi nihilominus et Leonis papæ decretum (*Leonis pp. epist. 90, ad Rusticum Narb. ep. apud Grat. 20, q. 3, Propositum*) : « Propositum monachi proprio arbitrio aut voluntate susceptum, deserere non potest absque peccato. »

Quod enim quis vovit Deo debet reddere. Unde qui relicta singularitatis professione, ad militiam vel ad nuptias devolutus est, publicæ pœnitentiæ satisfactione purgandus est; quia et si innocens mi- litia, et honestum esse potest conjugium, electionem tamen meliorem deseruisse transgressio est. Mo- nachi plane propositum proprio tunc arbitrio susce- pisti, cum ad monachicum te transiturum ordinem spondidisti.

C Hinc est, quod egregius ille vir non ait, quod in- duit quis non debet exuere; sed potius ait, quod vovit Deo debet reddere. Ut evidenter edoceat, quoniam et vovère, est suscipere; et votum frangere, procul dubio sacrum propositum violare. Hinc est, quod postmodum non dicit, sacrum habitum dese- ruisse; sed, electionem, inquit, meliorem dese- ruisse. transgressio est. Hinc est etiam, quod in To- letano concilio reperitur (*Conc. Tol. vi, can. 48*) : (Monachum autem paterna devotio, aut propria pro- fessio facit, quidquid horum fuerit, allegatum [f. al- ligatum] tenebit. Proinde his ad mundum revertendi recludimus aditum, et omnes ad sæculum interdici- mus regressus.)

D Sed jam ab his supersedendum est, ne dum pro- positionem nostram pluribus nitimur Scripturarum testimoniis allegare, videamur in epistolari compen- dio lacinias texere. Illis igitur tantisper instructus exemplis diligenter attende, quam plectibilis sit ex- cessus sponsionem sacri ordinis violare. Quamobrem, dilectissime fili, venenata male blandientium contemne consilia; perniciosam, vel potius mortiferam suadentium ridendam perhorresce veniam, et a sibilis antiqui serpentis aures obtura. Sacrum, sicut pollicitus es, non tardes adire propositum; ut non cum his qui apostati sunt subruaris, quod absit, in pœnam, sed cum his potius qui apostolicam tenuere doctrinam, porrigente manum Christo, quandoque proveharis ad gloriam.